

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu [REDACTED] a soudců [REDACTED] a [REDACTED] [REDACTED] v právní věci žalobce [REDACTED] nar. [REDACTED], bytem [REDACTED] [REDACTED] PSČ [REDACTED], zastoupeného [REDACTED], advokátem se sídlem [REDACTED] PSČ [REDACTED]; proti žalované [REDACTED] nar. [REDACTED] bytem [REDACTED] PSČ [REDACTED], zastoupené [REDACTED] [REDACTED], advokátem se sídlem [REDACTED] PSČ [REDACTED] o zaplacení 2.000.000,- Kč s postížními právy, k odvolání žalované proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18.10. 2012, č. j. [REDACTED]

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně se v rozsahu, v němž byl směnečný platební rozkaz č.j. [REDACTED] – 19 ze dne 1.2.2012 ponechán v platnosti

ohledně směnečného peníze 2.000.000,- Kč, 6% úroku z této částky od 1.12.2008 do zaplacení, směnečné odměny 6.666,- Kč a nákladů řízení ve výši 140.502,- Kč, **p o t v r z u j e .**

II. Ve zbývajících částí výroku I., ohledně zaplacení nákladů řízení ve výši 53.308,- Kč se směnečný platební rozkaz **z r u š u j e .**

III. Na náhradu dalších nákladů řízení je žalovaná povinna zaplatit žalobci částku 67.774,- Kč, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám advokáta [REDAKCE]

IV. Na náhradě nákladů odvolacího řízení je žalovaná povinna zaplatit žalobci částku 45.062,80 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám advokáta [REDAKCE]

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozsudkem soud prvního stupně směnečný platební rozkaz č.j. [REDAKCE] 19 ze dne 1.2.2012 ponechal v plném rozsahu v platnosti (výrok I.), žalovanou zavázal zaplatit žalobci, a to advokátu [REDAKCE] náhradu dalších nákladů řízení ve výši 8.174,- Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II.). Podle odůvodnění dospěl soud k závěru, že námitka žalované, že žalobce není ve věci aktivně legitimován, důvodná není, neboť směnka byla na žalobce řádně indosovaná dne 28.11.2011, důvodná není ani námitka, že žalovaná pohledávka je uplatňovaná duplicitně, neboť žalobce u Městského soudu v Brně pod sp. zn. [REDAKCE] uplatnil příslušenství z půjčky 2.000.000,- Kč a nejsou uplatňována směnečná práva ze směnky, nýbrž jiná práva ze smlouvy o půjčce. Důvodnou neshledal ani námitku, že směnka zajišťuje fiktivní pohledávku ve formě sjednané půjčky, která měla remitentu směnky panu [REDAKCE] zajistit investiční výnos ze společného investičního projektu. Námitku, že žalobce tak jedná ke škodě žalobkyně, když mu bylo od počátku známo, že pan [REDAKCE] žalované neposkytl peněžní půjčku ve výši 2.000.000,- Kč, vyhodnotil tak, že když žalovaná směnka byla indosována až po své splatnosti, žalovaná má možnost vznášet i proti současnému

majiteli směnky kauzální námitky. Námitku nedostatku kauzy nelze považovat za důvodnou. Žalobce k této námitce tvrdil, že smlouva o půjčce na částku 2.000.000,- Kč ze dne 2.11.2007 je skutečnou a reálnou smlouvou o půjčce, na jejímž základě byly finanční prostředky výstavcem směnky žalované poskytnuty, soud ze smlouvy o půjčce zjistil, že žalovaná v ní potvrdila, že od remitenta převzala částku 2.000.000,- Kč, kterou uznává jako svůj dluh co do důvodu i výše a bylo v ní stanoveno, že vrácení 2.000.000,- Kč je zajištěno vystavením blankosměnky ze dne 2.11.2007 se splatností 30.11.2008 a žalobce dále předložil příjmové pokladní doklady žalovanou podepsané. Žalovaná sice pravost svých podpisů na smlouvě i příjmových dokladech potvrdila, ale současně tvrdila, že šlo o fiktivní smlouvu, která měla zakrýt skutečnou kauzu žalované směnky, to je zajistit investiční výnos ze společného podnikání žalované s remitentem směnky. Podle soudu tak předmětem námitky bylo v podstatě tvrzení, že žalovaná směnka nemá svou kauzu, když zajišťuje fiktivní pohledávku, jí výstavcem směnky nebylo poskytnuto peněžité plnění podle smlouvy o půjčce, jak naopak tvrdil žalobce. Soud uzavřel, že podle žalobce byla kauzou směnky smlouva o půjčce řádně podepsaná, podepsané jsou doklady o převzetí částky 2.000.000,- Kč a její vrácení mělo být zajišťováno žalovanou směnkou a žalovaná netvrdila, že by žalobci či remitentu směnky půjčku vrátila a že by kauza směnky zanikla. V tomto případě by tak žalovaná směnka měla stále svou kauzu. Pokud žalovaná tvrdila a namítala, že od samého počátku měla směnka kauzu jinou, a to zajištění výnosu ze společného podnikání žalované s remitentem směnky, který dosud nebyl remitentu směnky žalovanou vyplacen, i tato kauza by dosud existovala, i když by byla jinou pohledávkou než žalobcem deklarovaná půjčka. Uzavřel proto, že žalovaná směnka rozhodně svou kauzu má, z hlediska tohoto směnečného řízení je nepodstatné, zda kauzou je smlouva o půjčce podle tvrzení či dosud nerealizovaný výnos ze společné investice, neboť v obou případech by kauza žalované směnky nebyla naplněna a žalobce může důvodně požadovat zaplacení předmětné zajišťovací směnky. Postupem dle § 175 odst. 4 o.s.ř. vydaný směnečný platební rozkaz ponechal v plném rozsahu v platnosti. Výrok o náhradě nákladů řízení o námitkách odůvodnil plnou úspěšností žalobce.

Žalovaná s rozsudkem soudu prvního stupně nesouhlasila s tím, že je přesvědčena o faktu, že když žalovaná směnka zajišťuje pohledávku na zaplacení výnosu ze společně realizovaného obchodního případu, a když ještě žádný výnos nebyl dosažen, tak není uplatnění žalované směnky, jež zajišťuje podíl remitenta na výnosu, řádným výkonem směnečného práva. Právní posouzení jejího námitkového postavení soudem prvního stupně je podle ní zcela nepřijatelné a podle ní hodnocení, že kauzální námitka žalované může být důvodná jen v případě, že směnka nemá žádnou kauzu, je ve své podstatě nesprávné. Podle ní soud ve svém hodnocení zaměňuje pojmy neexistence kauzy a neexistence kauzálního důvodu pro uplatnění směnky (v tomto případě neexistence zajištěné pohledávky). Aby mohla být úspěšná kauzální námitka, směnka musí mít kauzu a v rámci této kauzy musí obsahovat důvod pro uplatnění směnky, pro nějž byla směnka jako

zajišťovací nástroj věřiteli poskytnuta. Nemá-li směnka kauzu, jedná se o tzv. směnku vystavenou z ochoty. Žalovaná má pochybnost o faktu, jak přesně soud prvního stupně „právně uchopil“ hodnocení její námitky, v každém případě právní hodnocení podstaty kauzální námitky soudem prvního stupně je nesprávné. Ona nikdy neuplatnila obranu založenou na tvrzení, že žalovaná směnka nemá kauzu, naopak tvrdila nenaplnění důvodu pro uplatnění kauzy, když skutečnou kauzou bylo zajištění podílu remitenta na výnosu ze společně uskutečňovaného obchodu a soud prvního stupně svým právním hodnocením projevil zásadní nepochopení její kauzální obrany, neboť žádný výnos prozatím dosažen nebyl a jedním z důvodů je chamtivost remitenta a žalobce, kteří se odmítají spokojit jen s jejich podílem na výnosu, ale chtějí žalované „sebrat“ vedle jejího podílu na výnosu i její skutečněný vklad a z toho důvodu vedou na její majetek neustálé exekuce a blokují ji možnost majetek prodat. Podle ní, jestliže žalovaná směnka zajišťuje pohledávku remitenta na podíl na zisku ze společného obchodu a žádný zisk dosažen nebyl, nelze žádat vyplacení podílu na tomto nedosaženém zisku, v důsledku čehož není uplatnění zajišťovací směnky řádným výkonem směnečného práva, neboť remitent právo na vyplacení podílu na výnosu, který dosažen nebyl, nemá. Navíc pouhé prokázání faktu, že je jí nebyly remitentem na základě smlouvy o půjčce poskytnuty peněžní prostředky, je způsobilé učinit důvodnou námitku neexistence zajištěné pohledávky. I kdyby tedy žalovaná směnka měla zajišťovat pohledávku ze smlouvy o půjčce, jak tvrdí žalobce, musí vést k prokázání faktu, že ona podle smlouvy o půjčce peněžní prostředky neobdržela, ke zrušení vydaného směnečného platebního rozkazu, neboť půjčka je reálný kontrakt a pohledávka vzniká až poskytnutím peněžních prostředků. Rozhodnutí soudu prvního stupně tak spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Jako další odvolací důvod namítá, že soud prvního stupně neúplně zjistil skutkový stav věci, neboť neprovedl navržené důkazy potřebné k prokázání rozhodných skutečností, neboť je sice pravdou, že neprokázala, že podle smlouvy o půjčce neobdržela žádné finanční prostředky, avšak tuto skutečnost neprokázala proto, že soud odmítl provést většinu důkazů jí označených. Navrhovala napadený rozsudek zrušit a věc vrátit soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

V průběhu odvolacího řízení žalovaná navrhla provést důkaz mailovou zprávou od remitenta směnky [REDAKCE], který v ní potvrzuje, že skutečnou kauzou směnky je zajištění investičního výnosu.

Žalobce odvolání žalované považoval za nedůvodné s tím, že z jejího dosavadního postoje je zřejmé, že svou platební povinnost pouze účelově oddaluje. Podle žalobce není rozhodná obrana, kterou žalovaná v tomto směnečném řízení zvolila, a protože jde o směnečné řízení, není rozhodné, jakou úlohu směnka plnila, tedy zda zajišťovala výnos ze zisku investičního záměru (jak tvrdí žalovaná), nebo zajišťovala půjčené finanční prostředky na základě smlouvy o půjčce (jak tvrdí žalobce). Směnečný soud se touto kauzální námitkou nemusel zabývat, neboť pro rozhodnutí ve věci samé není podstatná, neboť i kdyby teoreticky a v hypotetické

rovině připustil, že směnka měla zajišťovat jakýsi výnos, jak tvrdí žalovaná, stále i tento výnos by byl zajištěn směnkou a pokud by k vyplacení výnosu nedošlo, měla by ho krýt směnka. Bylo by riziko žalované, zda k výnosu dojde či nikoliv, neboť prostřednictvím směnečného závazku by převzala odpovědnost za vyplacení směnečné sumy a taková by byla vůle žalované. Podle něho je rozhodné prokázat, zda je směnka platná a zda pohledávka, která z ní plyne, není promlčena. Na základě dosud provedeného dokazování nevyplývalo nic jiného, než že směnka je vyplněna správně, je platná, řádně indosovaná, žalobce je jejím řádným vlastníkem a směnečná pohledávka promlčená není. Proto se rozhodl uplatnit svůj nárok na zaplacení 2.000.000,- Kč ze směnky v rámci (z jeho pohledu procesně jednoduššího) směnečného řízení a nikoliv ze smlouvy o půjčce v rámci klasického řízení s poměrně obsáhlejším a náročnějším dokazováním. Vyslovil přesvědčení, že splnil povinnost tvrdit a prokázat potřebné skutečnosti v řízení a z provedeného dokazování je zřejmé, že směnka kauzu má, a to kauzu faktickou, doloženou důkazy a potvrzenou i nepravomocným rozsudkem Městského soudu v Brně, vydaným dne 14.1.2013 pod č.j. [REDAKCE]. Dále poukázal na to, že žalovaná, i když tvrdí, že kauzou směnky bylo zajištění investičního výnosu z jí tvrzeného investičního záměru, netvrdila konkrétně obsah investičního záměru, dohodu o rozdělení zisku z něho, s dohodou o splatnosti investičního výnosu. Navrhl proto potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného.

Odvolací soud poté, co dospěl k závěru, že odvolání je podáno včas, osobou oprávněnou, má náležitosti stanovené ust. § 105 odst. 1 o.s.ř. a odvolací důvody podle § 205 odst. 2, písm. d) a g) o.s.ř., přezkoumal napadený rozsudek, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a o.s.ř.), dokazování částečně doplnil a posléze dospěl k závěru, že odvolání vyhovět nelze.

Z obsahu spisu vyplývá, že v řízení zahájeném dne 28.11.2011 se žalobce domáhal vydání směnečného platebního rozkazu, jímž by žalovaná bylo uloženo zaplatit mu směnečný peníz 2.000.000,- Kč, 6% úrok p.a. z částky 2.000.000,- Kč od 1.12.2008 do zaplacení, směnečnou odměnu 6.666,- Kč a nahradit náklady řízení a tvrdil, že směnkou ze dne 2.11.2007 se žalovaná zavázala, že bez protestu na řad [REDAKCE] zaplatí dne 30.11.2008 směnečnou pohledávku ve výši 2.000.000,- Kč, platební místo bylo dohodnuto na adrese [REDAKCE] PSČ: [REDAKCE] žalobce je ke dni podání žaloby řádným vlastníkem této směnky na základě indosace a žalovaná pohledávku ze směnky dosud neuhradila. Soud dne 1.2.2012 vydal pod č.j. [REDAKCE]-19 směnečný platební rozkaz jímž žalované uložil zaplatit žalobci do tří dnů žalobci směnečný peníz 2.000.000,- Kč, 6% úrok od 1.2.2008, směnečnou odměnu 6.666,- Kč a náklady řízení v částce 193.810,- Kč a žalovaná proti němu podala včas námítky. V nich zejména namítala, že směnka byla zamýšlena původně jako blankosměnka, která měla garantovat výnos ze společné investice, že žalobce není aktivně legitimován, že duplicitně uplatňuje nárok ze smlouvy o půjčce, a dále, že blankosměnka sloužila k zajištění investičního záměru [REDAKCE] a podle původního ujednání kauzálně zajišťovala fiktivní

pohledávku ve formě sjednané půjčky ze dne 2.11.2007 a při indosaci směnky žalobce jednal k její škodě, neboť od samého počátku věděl, že původní majitel směnky pan [REDAKCE] ji nic neposkytl, neposkytl peněžní půjčku v částce 2.000.000,- Kč. Žalovaná směnka byla vyplněna a indosována se zřetelným cílem vyloučit předem její kauzální námitky vůči žalobci. Žalovaná však nenamítla, že by směnka byla vyplněna v rozporu se směnečným ujednáním. Žalovaná tak tvrdila, že kauzou směnky bylo, aby remitent ([REDAKCE]) měl garantovaný výnos ze společné investice, kterou konkrétně nepopsala a zároveň tvrdila, že výnos zatím dosažen nebyl, neboť pozemky neprodala. Označila celou řadu důkazů. Žalobce obranu žalované považoval za nerozhodnou, neboť podle něho není rozhodné, jakou úlohu směnka plnila, tedy zda zajišťovala výnos ze zisku investičního záměru nebo zajišťovala půjčené finanční prostředky na základě smlouvy o půjčce, neboť i tento výnos by byl zajištěn směnkou, a pokud by k vyplacení výnosu nedošlo měla ho kryt, a bylo by riziko žalované, zda k výnosu dojde či nikoliv, neboť prostřednictvím směnečného závazku by převzala odpovědnost za vyplacení směnečné sumy. Tato obrana je však účelová a nepravdivá a žalovaná je v procesní situaci, kdy by měla tvrdit a prokazovat, že směnečný nárok žalobce neexistuje a proč. Přesto z opatrnosti tvrdil, že mezi žalovanou a [REDAKCE] byla uzavřena dne 2.11.2007 smlouva o půjčce, na jejímž základě pan Krpálek půjčil žalované 2.000.000,- Kč, v článku II. odst. 1 smlouvy bylo dohodnuto, že splnění závazku žalované se zajišťuje vystavením zajišťovací blankosměnky, která bude spolu s vystaveným směnečným vyplňovacím prohlášením vystavena při podpisu smlouvy dne 2.11.2007, směnka byla žalovanou dne 2.11.2007 podepsaná a o existenci dluhu svědčí samotná smlouva o půjčce, směnka a směnečné vyplňovací prohlášení a 5 kusů příjmových pokladních dokladů podepsaných žalovanou. Ke svým tvrzením rovněž označil důkazy. Soud prvního stupně provedl dokazování smlouvami o půjčkách, příjmovými pokladními doklady, rozhodl, že další dokazování k námitce kauzy žalované směnky provádět nebude, poskytl poučení dle § 119a o.s.ř. a posléze rozhodl napadeným rozsudkem s odůvodněním v něm uvedeným.

Vady řízení, k nimž odvolací soud musí přihlédnout z úřední povinnosti (§ 212a odst. 5 o.s.ř.) nejsou odvolatelkou namítány a vady uvedené v ust. § 229 odst. 1, 2, písm. a) a b) a odst. 3 o.s.ř. z obsahu spisu ani nevyplývají. Ani jiné vady řízení, k nimž by odvolací soud, pokud by je zjistil, musel přihlížet, jen když by mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 212a odst. 5, věta druhá o.s.ř.) odvolací soud nezjistil.

Skutková zjištění učiněná soudem prvního stupně jsou správná. Žalovaná ostatně správnost skutkových zjištění soudem prvního stupně učiněných nezpochybňuje. Namítá však jako odvolací důvod nedostatky ve zjištění skutkového stavu věci spočívající v tom, že soud prvního stupně neprovedl všechny jí navržené důkazy. Tento odvolací důvod by byl naplněn tehdy, jestliže soud prvního stupně neprovedl odvolatelkou navržené důkazy, což v tomto případě skutečně nastalo (protože je považoval za nerozhodné a nadbytečné), a jestliže z tohoto důvodu byl

skutkový stav věci zjištěn neúplně. Uplatněním tohoto odvolacího důvodu žalovaná uplatňuje námitky, že postup soudu prvního stupně, který jí navržené důkazy neprovedl, byl nesprávný, protože navržené důkazy měly být v zájmu řádného zjištění skutkového stavu věci provedeny, a že po provedení těchto důkazů by byl skutkový stav věci zjištěn jinak a „úplně“. Tento odvolací důvod však naplněn není, jak odvolací soud dále uvede.

Protože žalovaná v souladu s ust. § 205a odst. 1, písm. f) o.s.f. navrhla provedení důkazu, a to mailovou zprávou od remitenta směnky [REDAKCE], k prokázání skutečnosti, že skutečnou kauzou směnky je zajištění investičního výnosu [REDAKCE], který měl toto v této zprávě potvrdit, doplnil odvolací soud dokazování přečtením této zprávy a zjistil z ní, že tato zpráva je odeslána dne 24.4.2013 v 15:30 hodin od [REDAKCE], jde o odpověď [REDAKCE] žalované na její email ze dne 12.4.2013, v němž mu posílá k doplnění, podepsání a ověření podpisu u notáře čestné prohlášení, a pisatel v ní žalované sděluje, že s žalovanou nehodlá v budoucnu spolupracovat, že ho finančně poškodila, zklamala jeho důvěru, že ji opakovaně půjčoval peníze, půjčky nevracela, nabízela nevýhodné podmínky, např. odmítala v rámci zajištění přepsat nemovitosti na věřitele, nezbývalo mu nic jiného, než půjčky.

Takto doplněné dokazování na správnosti skutkového zjištění učiněného soudem prvního stupně nic nezměnilo. Předloženou mailovou zprávou žalovaná neprokázala své tvrzení, že by v ní [REDAKCE] (remitent směnky) potvrzoval, že skutečnou kauzou směnky je zajištění investičního výnosu, naopak tento důkaz potvrzuje, že [REDAKCE] žalované opakovaně půjčoval peníze, které nevracela. Odvolací soud tak vychází ze skutkového stavu, jak byl zjištěn soudem prvního stupně, který považuje za dostatečně zjištěný pro rozhodnutí o námitkách v řízení uplatněných.

Podle názoru odvolacího soudu zjištěný skutkový stav soud prvního stupně v zásadě správně posoudil i po právní stránce, i když nepřesně uvedl, že podstatou námitek žalované bylo tvrzení, že žalovaná směnka nemá svou kauzu, naopak žalovaná namítala, že skutečnou kauzou je zajištění podílu remitenta na výnosu ze společného obchodního případu. Soud prvního stupně ovšem neučinil závěr, že by obrana žalované mohla být v námitkovém řízení úspěšná jen tehdy, pokud by směnka vůbec kauzu neměla. Žalovaná sice správně namítá, že je třeba rozlišovat kauzu směnky a kauzální námitky, avšak její výtka, že po právní stránce věc byla soudem prvního stupně nesprávně posouzena, důvodná není. Jestliže totiž byla zcela jednoznačně prokázána kauza směnky (žalovanou jako první v řízení tvrzenou jako fiktivní půjčka) žalobcem tvrzená jako reálná půjčka, a to takovými důkazy, kterými jsou smlouva o půjčce, směnka a 5 příjmových dokladů, na nichž své podpisy žalovaná potvrdila, nebylo třeba provádět důkazy k jiné kauze, když kauza směnky byla dostatečně prokázána. Je třeba však pro úplnost uvést, že i pro případ, že by eventuálně směnka měla jinou kauzu, jak připouští soud prvního stupně, pak

by směnka zajišťovala výnos, který se měl vyplatit nejpozději přede dnem splatnosti směnky. Tvzení žalované, že výnos se měl vyplatit až po realizaci obchodní transakce, je vyvrácen totiž samotným směnečným ujednáním a směnkou, v níž je datum splatnosti vyplněno a tento údaj ve směnce žalovaná nikterak v průběhu celého řízení nezpochybnila. Nebylo třeba provádět další důkazy, neboť výsledky dalšího dokazování by na povinnosti žalované zaplatit směnečnou pohledávku nemohly nic změnit. Závěr soudu prvního stupně, že žalovaná se svými námitkami povinnosti zaplatit směnečnou sumu se směnečným příslušenstvím neubráníla, je správný.

Z výše uvedených důvodů, s odkazem na odůvodnění napadeného rozsudku, odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I., pokud byl ponechán v platnosti směnečný platební rozkaz ohledně směnečného penize 2.000.000,- Kč, 6% úroku z této částky od 1.12.2008 do zaplacení, směnečné odměny 6.666,- Kč a nákladů řízení ve výši 140.502,- Kč postupem dle § 219 o.s.ř. potvrdil.

Ve zbývající části výroku I., to je ohledně zaplacení nákladů řízení ve výši 53.308,- Kč, byl postupem dle § 220 odst. 1 o.s.ř. rozsudek soudu prvního stupně změněn tak, že se směnečný platební rozkaz v této části zrušuje.

Soud prvního stupně sice při vydání směnečného platebního rozkazu v souladu s ust. § 175 odst. 1, věta první o.s.ř. uložil žalované zaplatit do tří dnů i náklady řízení, a to ve výši 193.810,- Kč, která odpovídala zaplacenému soudnímu poplatku 100.330,- Kč a nákladů za právní zastoupení stanovených dle vyhl. č. 484/2000 Sb., ale v době rozhodování odvolacího soudu však nastala situace, kdy vyhláška č. 484/2000 Sb. v platném znění, podle níž by se mělo podle ust. § 151 odst. 2, věta první o.s.ř. při rozhodování o náhradě nákladů řízení postupovat jako podle předpisu, jímž jsou stanoveny sazby paušálně pro řízení v jednom stupni, byla Ústavním soudem, a to nálezem pléna ze dne 17.4.2013, sp. zn. PL ÚS 25/12 uveřejněným pod č. 116/2013 Sb., jako neústavní zrušena, a v situaci, kdy zde není zvláštní předpis, jímž by byla stanovena sazba odměny za zastupování advokátem paušálně pro řízení v jednom stupni, je třeba použít pro stanovení výše odměny advokáta vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění (dále je advokátní tarif). Podle tohoto předpisu musel odvolací soud přepočítat i náhradu nákladů řízení vzniklých v souvislosti s podáním návrhu na vydání směnečného platebního rozkazu.

Účelně vynaložené náklady žalobce sestávají z odměny za právní zastoupení za dva úkony právní služby, a to převzetí zastoupení a podání žaloby, odměna za jeden úkon právní služby podle § 7, bod 6 advokátního tarifu činí 16.300,- Kč, ke každému z těchto úkonů náleží paušální náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu po 300,- Kč k jednomu úkonu, celkem částky 33.200,- Kč, k níž podle § 137 o.s.ř. náleží i 21% DPH, jejímž plátcem zástupce žalobce je, to je 6.972,- Kč, takže celková částka za právní zastoupení činí 40.172,- Kč. K nákladům řízení náleží i žalobcem zaplacený soudní poplatek 100.330,- Kč, takže celková částka

nákladů řízení v souvislosti s vydáním směnečného platebního rozkazu činí 140.502,- Kč. V této částce ponechal odvolací soud směnečný platební rozkaz v platnosti, a ve zbyvající části nákladů řízení, to je ohledně 53.308,- Kč, ho zrušil.

Protože odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně, rozhodl postupem dle § 224 odst. 2 o.s.ř. nově o náhradě nákladů řízení o námitkách před soudem prvního stupně, a to tak, že neúspěšnou žalovanou zavázal zaplatit žalobci plnou náhradu těchto nákladů, které sestávají z odměny za 3 úkony právního zastoupení, a to účast u dvou jednáních a písemné podání ve věci samé, přičemž odměna za jeden úkon činí, stejně jako při podání žaloby, 16.300,- Kč za jeden úkon, ke každému z těchto úkonů náleží paušální náhrada 300,- Kč, celkem odměna 49.800,- Kč. K nákladům řízení dále náleží jízdné ve výši, jak je správně vypočteno soudem prvního stupně, to je 4.611,60 Kč a náhrada za ztrátu času za 16 započatých půlhodin, to je 1.600,- Kč, a k celkové částce 56.011,60 Kč náleží 21% DPH, což je dalších 11.762,40 Kč. Celkem náhrada nákladů dalšího řízení činí 67.774,- Kč, a tuto částku zavázal odvolací soud žalovanou zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 o.s.ř.).

O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl odvolací soud postupem dle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. a úspěšnému žalobci přiznal plnou náhradu těchto nákladů, která sestává z odměny za dva úkony právního zastoupení, a to vyjádření k odvolání a účast u odvolacího jednání dle § 7, bod 6. advokátního tarifu ve výši 16.300,- Kč, ke každému úkonu přísluší podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu paušální částka 300,- Kč, dále z náhrady za ztrátu času za 10 započatých půlhodin po 100,- Kč dle § 14 odst. 3 advokátního tarifu, to je dalších 1.000,- Kč a cestovného osobním automobilem reg. zn. 9S7 3500, z [redacted] do Olomouce při ujetí 480 km, průměrné spotřebě 7,5 l na 100 km a vyhláskové ceně 36,50 Kč za litr a paušální náhradě za ujetý km 3,60 Kč tedy částka dalších 3.042,- Kč. K částce 37.242,- Kč náleží podle § 137 o.s.ř. náhrada DPH ve výši 21%, to je částka 7.820,80 Kč. Celkovou částku 45.062,80 Kč zavázal odvolací soud žalovanou zaplatit žalobci k rukám jeho zástupci, který je advokátem (§ 149 odst. 1 o.s.ř.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je přípustné podle § 137 o.s.ř. dovolání, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 239 o.s.ř.). Dovolání se podává ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení u Krajského soudu v Brně a rozhoduje o něm Nejvyšší soud ČR v Brně.

V Olomouci dne 29. srpna 2013

Za správnost vyhotovení:

[redacted]

[redacted]
předsedkyně senátu

[redacted]

[redacted]

Digitalní podpis [redacted]
DN: c=CZ, o=ÚR-Věcný soud v Olomouci III,
sn=14533, ou=Správa soudů a státní
správa, ou=ÚR-Věcný soud v Olomouci III,
serialNumber=P305053, title=zapsaná ka
Date: 2013.09.30 08:36:27 +0200